

[Tinning]

Hr. Kofod-Svendsen siger: det må ikke være sådan, at der er nogle, der bliver afvist til et land, hvor det viser sig, at de ikke befinder sig i en faktisk tryghedssituation.

En faktisk tryghedssituation må være en situation, hvor man ikke er udsat for forfølgelse – det er klart, at vi ikke kan gardere os imod almindelig kriminalitet og sådan noget, men altså ikke udsat for forfølgelse fra myndigheder eller fra rivaliserende militser, eller hvad der ellers kan være tale om i de dér forskellige områder.

Hvis jeg har forstået forslaget rigtigt, så er det sådan, at hvis der er en person, der rejser fra Sri Lanka over Indien til Danmark, står ved grænsen, så vil vedkommende blive afvist, fordi Indien vil stå på den liste, man har, og det er, fordi vi ved, at Indien ikke refuterer folk, dvs. de sender dem ikke tilbage, og de vil heller ikke, hvis der kommer én fra Sri Lanka tilbage fra Danmark, sende vedkommende videre, men det er faktisk sådan, at i dag er der uenighed om, om man befinder sig i en faktisk tryghedssituation, hvis man er fra Sri Lanka og befinder sig i Indien. Jeg tror, jeg kan sige, at der er enighed om, at man ikke bliver sendt tilbage, men det er bestemt sådan, at der er uenighed om, om vi bare over en bank kan sende folk fra Sri Lanka tilbage til Indien.

Det er præcis derfor – som vi også har fået oplyst i et af svarene – at man foretager en individuel vurdering i samråd med Udenrigsministeriet hver gang.

Det er ét eksempel. Nu kan vi undersøge det mellem anden og tredje behandling, men jeg tror, lovforslaget skal læses på den måde, at de vil blive sendt tilbage, og det er også muligt at finde dokumentation i løbet af i dag og i morgen for, at nogle af dem så vil blive udsat for forfølgelse, hvor uhyggeligt det end er. Vi har stadig væk kun haft 10 dage til lovforslaget. Det kan jo godt være, der er andre ting i det, vi ikke har opdaget endnu, andre situationer, vi ikke er i stand til at tænke igennem. Jeg tror, der er megen klarhed hos ordførerne, som fru Ebba Strange var inde på, over, hvad det er, der står, men jeg tror, der er megen uklarhed om, hvad der kommer til at ske, altså hvad der bliver den faktiske virkning, når det bliver vedtaget. Det skal vi snakke mere om, men jeg vil i hvert fald forfølge eksemplet med

dem fra Sri Lanka, der via Indien kommer til Danmark.

Det andet hovedpunkt var det, hr. Ole Espersen kaldte en selvfølgelighed – det bliver det ikke bedre af – det er, at der netop tit sker ændringer fra dag til dag i de lande eller de områder, hvortil vi afviser folk, hvor vi altså med denne her procedure risikerer at afvise folk, fordi vores vidensgrundlag simpelt hen ikke er godt nok. Vores viden om, hvad der rører sig i de dér områder, er ikke god nok. Røde Kors, Flygtningehjælpen, Højkommisariatet, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, det er ikke tilstrækkelig klart for alle de instanser, hvad der foregår i de pågældende områder. Så risikerer vi at afvise til forfølgelse. Det er stadig væk et andet problem.

Jeg må gentage noget, fordi jeg synes, at det er rystende. Det store flertal af Folketingets medlemmer er optaget af kartoffelkuren: hvor meget skal vi betale af vores forbrugslån? Hvor meget skal vælgerne betale af forbrugslån? Kan man købe et stereoanlæg over tre måneder, eller hvad kan man? Alt imens alle med megen ret, mener jeg, er optaget af det, sidder Folketingets retsudvalg – justitsministeren siger oven i købet, og det er jo rigtigt nok, at allerede i søndags så det ud, som om det var ved at være på plads, forslaget blev fremsat 7. oktober 1986 – i noget, der ligner en uge, og reviderer udlændingeloven og har i dag anden behandling og har tredje behandling i morgen. Men det er stadig væk ikke sikkert, bare for ordførerne: hvad betyder det her? Er der stadig en risiko for at afvise folk til noget, som ikke er en faktisk tryghedssituation? Ja, det er der.

Jeg synes, det er rystende, at i en situation, hvor alle Folketingets øvrige medlemmer af meget gode grunde ikke har haft mulighed for alvor at studere de her sager, skal det bare hastes igennem.

Vi bruger sely meget den praksis i vores gruppe – vi er også pisket til det, så få som vi er – at vi meget langt hen ad vejen læner vores hoved til en ordfører. Det er klart, det er vi nødt til, det ved vi alle. Men der er alligevel sager, der er så afgørende og så vidtrækkende, at det er et rimeligt etisk og moralsk krav og en rimelig etisk og moralsk forventning, at vi får lejlighed til selv at undersøge, hvad det drejer sig om, og selv tage stilling. Det har de af Folketingets medlem-